



ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεία

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέγωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
καί 'στών Αθηνών τήν πόλιν — καί είς τήν άλλοδαπήν,
καί είς τήν Ελλάδα δλην — δίγως νόζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο**

για τά ένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα καί 'στό χίρι**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῃς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρῶ δέν άίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα καί συνδρομαί — απ' εύθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα καί τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Έβδομη του μηνός Αύγουστου,
καιρός μιζέριας άνηκούστου.

Τριάντα πέντε καί τετρακόσα,
του ταξειδιώτη λιμάρ' ή γλώσσα.



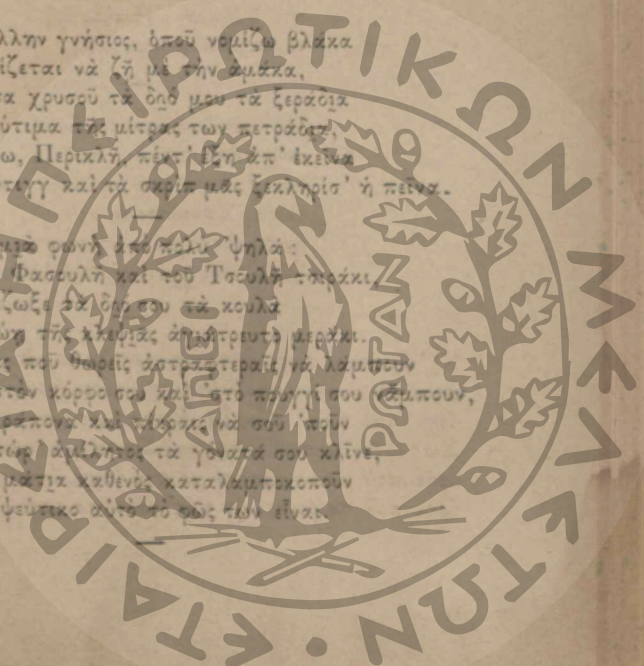
Φασουλῆς καί Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Περί Πριγκήπου σ' έλεγα 'στό περσμένο φύλλο,
άλλά σκεφθείς πὸς ή ζωή παρέρχεται ταχέια
'δρασκίλισα, βρέ Περικλή, τόν ένα κι' άλλο σκύλο
κι' ίπῃγα με κατάνυξι μίς' 'στά Πατριαρχεία.
Κι' έρίλησα τό σεβαστό του Πατριαρχῆ χέρι
κι' έρίλησε σιγά σιγά κι' αὐτός τό κουτέλο μου,
κι' έδακρυσα 'στ' αληθινά ήμέρα μεσημέρι
κι' ένμίζα τά δάκρυα πὸς καίν τό μάγουλό μου.

Τό κλάμ' αὐτό έρέθισε όλίγον τήν χολήν μου
κι' είδα πὸς έκυμάτιζαν ύπὲρ τήν κεφαλήν μου
τά ράσα τά κατόμαυρα σκιών καί φαντασμάτων
κι' έγώ σκυμμένος καί χλωμός 'βουβάθηκα σιμά των.
Κι' άγισσύνης άρχισε πνιχά νά με ρυπα
καί Χερουβείμ 'φτερούγιζε χρυσόφτερος χορός,
μέ μίτρας δέ πολύτιμας καί μ' άμφια χρυσά
έλαμποκόπει γύρω μου Πατριαρχών σωρός.

Κι' έγώ σάν Έλλην γνήσιος, όπου νομίζω βλάκκα
όποιον δέν άγωνίζεται νά χῇ μέ τήν άμύλλα,
μέ δίψαν άπλωσα χρυσού τα όδο μου τά ξεράδια
έπάνω 'στά πολύτιμα τῆς μίτρας των πετράδια,
μήπως καί κλέψω, Περικλή, πέντ' ένα απ' εκείνα
πριν με τά φανταγγ καί τά σάρι μᾶς έκκληρίσ' ή πείνα.

Άλλά κατέβη μία φωνή απ' ύψη ψηλά:
«κατασκευάσθη Φασούλη καί του Τσούλη τσούκι
όγρήγορα συμμαζώξτε τῶ όδο σου τά κολλά
κι' άς μή σέ τρώη τῆς κλεψίας άγαστρού το μαχάκι.
Αὐταίς ή πέτρας που θωροίς άστασταί νά λαμπρύν
καί λαχταρῆς 'στον κόρσο σου καί 'στο πρηνί σου έλαμπουν,
έχουν πολλά παραπόνα καί τῶ όδο σου πῶν
κι' έμπρός των τῶν αλλήλων τά γονατά σου κλίνει,
κι' αν μίς 'στά ράσια καθένος καταλαμπροκοπὸν
μᾶ θανεικό καί ψεύτικο αὐτό το πὸς τόν είναι»



»Κι' ἂν εἶχε γλῶσσα καὶ φωνὴ καὶ μιὰ μονάχα μίτρα
πικραῖς βλαστήμιας θάκουγε τῆς μάνας σου ἢ μήτρα,
γιατί δὲν 'σ' ἐβγαλε 'στὸ φῶς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ,
ὅπου κυλοῦσε γάργαρα τῶνάνατο νερό,
καὶ μέσα 'στῆς κρυστάλλιναις καὶ διάφαναις πηγαῖς
ἢ πίστις καθρεφτίζετο μὲ τῆς χρυσαῖς τῆς μίτρας,
κι' οὔτε κανεὶς λεγόμενος Σωτήρας καὶ Γεγὲς
τῆς ἔκανε σὰν ἤθελε τοῦ μαγειριοῦ του χύτραις.

»Αὐτὰ ποῦ βλέπεις τᾶμφια καὶ τὰ χρυσᾶ φελόνια
τῶν Χερουβείμ καὶ Σεραφεὶμ τὰ 'κίνησαν βελόνια,
μὰ 'πὲς σὲ κάθε παστρικό τῶν 'Αθηνῶν κηφῆνα
ὁ βοῦρκος τῆς πολιτικῆς πῶς 'λάσπωνε κι' ἐκεῖνα,
καὶ σήμερ' ἄλλο τίποτα γιὰ δόξα δὲν ποθοῦν
παρ' ἀπὸ τόση λασπουριὰ πῶς νὰ ξελασπωθοῦν».

Τοιαῦτα κι' ἄλλα ἢ φωνὴ συμβολικὰ προφέρει
καὶ κρύος ἔλουσεν ἰδρῶς τὸ σῶμα μου ἐκ τρόμου,
ὅποταν ἐν' ἀόρατο καὶ σιδερένιο χέρι
μ' ἔσυρ' ἐμπρὸς εἰς τὸ θρονί τοῦ πάλαι Χρυσοστόμου.
'Οποῖα θεία ἐκστασις!... ἐξέστην τῶν φρενῶν
χωρὶς μ' ἀφίονι, Περικλῆ, νὰ ποτισθῶ καὶ μ' ὄπιον,
κι' ἐφώτισε κι' ἐγέμισε τοῦ νοῦ μου τὸ κενὸν
τοῦ Χρυσοστόμου ἢ φωνὴ κι' ὁ λόγος πρὸς Εὐτρόπιον.

Ποῦ νῦν περιδοῦσι καιροὶ;
ποῦ πανηγύρεις καὶ χοροὶ
καὶ ποῦ παραπετάσματα;
ποῦ νῦν ὁ φθόγγος ὁ γλυκὺς
μελισταγοῦς ρητορικῆς
καὶ τῶν 'Αγγέλων τᾶσματα;

Ποῦ νῦν ἡ φόρμιγξ ποιητοῦ
νὰ ψάλλῃ θόλων κυανῶν
καταπεσούσας στήλας;
ποῦ νῦν καπνὸς λιθανωτοῦ
ν' ἀνέρχεται πρὸς οὐρανῶν
φεγγεβολούσας πύλας;

Ποῦ νὰ ζητήσωμεν τοῦ νοῦ
καὶ τῆς ψυχῆς μας τὰς τρυφάς;
ποῦ θεῖον φῶς ἐξ οὐρανοῦ
νὰ περιβάλλῃ κορυφάς;

Ποῦ νῦν λαμπρὰ περιβολή;
ποῦ δόξης στέφανοι πολλοί;
καὶ ποῦ καὶ ποῦ καὶ ποῦ καὶ ποῦ;...
τώρα, Χρυσόστομε μουγγέ,
κατσικοκλέφταις ντιστεγκέ,
λόρδα καὶ φαίντιγγ κι' 'Αλεπού».

Κι' ἀμέσως πέντε φάσκελα μεγάλα διευθύνas
πρὸς τὸ κλεινὸν ποταμόν, τούτεστι τὰς 'Αθήνας,
ὅρσε, καὶ πάλι 'φώναξα, Ρωμηοὶ μου παστρικοί,
Σωτῆρες λαοπρόβλητοι καὶ Συνταγματικοί,
ὅρσε ποῦ μᾶς ἀφήσατε μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα,
ὅρσε ποῦ τὰ ρουθύνια μᾶς τὰ κατευφραίν' ἢ βρώμα,

ποῦ μία σκέψις εὐγενὲς σὰς τρώγει καὶ δουλεῖ
πῶς τάχα θὰ 'μπορέσετε νὰ μὴ δυσχεραστήτε
τὸν ἕνα κι' ἄλλον τῆς Βουλῆς ξεκάτωτο Τελεῖ
καὶ δάφνης κόβετε κλαδὶ σὰν τὸν εὐχαριστήτε.

»Ὅρσε ποῦ μᾶς ἐμάθατε τῆς ράνταις καὶ τὰ παρὰ
κι' ἐμεῖς γιὰ φόλαις ρίχνουμε 'στοὺς κοπροκύλους τῶν
ὅρσε ποῦ μᾶς ἐκάματε μὲ φόντα νὰ κρεπαρώμε
κι' ἀκούμε γιὰ τραγοῦδια μᾶς ἀγρίας φτώχειας ὅρσε
ὅρσε ποῦ μᾶς ἐκάματε μὲ τὸν Τσουλῆ νὰ πάρει
βουνὰ 'ψηλὰ καὶ χαμηλὰ καὶ ρεμματιαῖς καὶ λογι...

»Ὅρσε φωστῆρες κι' 'Εσπεροὶ τοῦ πατριωτισμοῦ,
ποῦ μὲ σοφίαν ἀριθμῶν σὰς ἐκυρτώθ' ἢ ράχη,
κι' ὅσο γεμίζ' ἢ κούτρα σας μὲ γνώσεις πλουτισμοῦ
τόσο κι' ἀδειάζει πρὸς πολὺ τὸ δόλιο μας στομάχι.
»Ὅρσε μὲς 'στὰ Συντάγματα τὰνάλατα καὶ σαπρὰ,
ὅπου μᾶς τὰ σερβίρετε γιὰ μπάμπ' 'Αλέξη χάρη,
ποῦ καὶ τὰβρά σας κρέατα γιὰ τύπους κομματιῶν
καὶ πέρ' ἀπὸ τῆς μύτης σας τὴν ἀκρὴν δὲν κατὰ...

»Ὅρσε μεγαλεπήβολοι Πομπήτι τοῦ Κρέμου,
ὅρσε καὶ Ναπολέοντες τῆς Καρκαλοῦς μεγάλοι,
ποῦ τὸνομά σας ἔτρεξεν ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου
κι' ἐχάψατε μιὰ καὶ καλὴ τὴν δόξα σὰν στραγάλι.
»Ὅρσε ποῦ πόθος ἄσπιλος δὲν ἔμεινε κανένας,
ὅρσε ποῦ κάθε λάδαρο μὲς 'στὰ σκουπίδια 'ξέπει,
κι' ἔτσι μᾶς 'ξετσιπώσατε μὲ τὰς δεδηλωμένas
ὅπου κατήντησε 'ντροπὴ νὰ λέγῃς ὅτι 'ντρέπεσαι.

Κι' εἶδα τὴν στήλην, Περικλῆ, ὅπου τὸν Νάζωρει
ἀγρίως ἐφραγγέλωσαν τὰ τέκνα τῶν 'Εβραίων,
κι' ἀμέσως ἐψιθύρισε τὸ φλύαρό μου στόμα:
«ἐδῶ λοιπόν, ὅπου γυμνὸν ἀπὸ Πιλάτων σπείρας
ένος Σωτῆρος ἄχραντον ἐφραγγελώθη σῶμα
ἄς φραγγελώσωμεν κι' ἐμεῖς τοῦ κράτους τοῦ Σωτῆ...

Καὶ νὰ μιὰ πόρτα μυστικὴ, ποῦναι κλεισμένη πάντα,
καὶ μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ μεγάλον ἀνδριάντα,
ποῦ στέκει 'στὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ τοὺς κηφῆνας εὐλογεῖ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου,
καὶ κάθε Μάρτη, Περικλῆ, ταῦτιά του τὰ σπαράζει
ἢ φλογερὰ ρητορικὴ μὲ τρελλο-Κῶστα λύσαν,
κι' ἐκεῖνος τόσα φάσκελα 'στοὺς ρήτορας μοιράζει,
ποῦ μοναχὰ μονόλεφτα γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἂν ἦσαν,
ὅκτῳ φορὰς τοὺς δανειστάς ὡς τώρα θὰ 'πληρώναν
καὶ τὸν Μπολιῆ τὸν μασκαρὰ θὰ τὸν ἐμπαιζώναν...

»Στὸν Πατριάρχην τρεῖς φορὰς τὴν κεφαλὴν μου κίβω
καὶ μὲ πολλοὺς μ' ἐγνώρισε Συνοδικούς ἐκεῖ,
καὶ κομπολόγι μοῦδωσε γιὰ νὰ μετρῶ μ' ἐκεῖνο
πόσα χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς οἱ Συνταγματικοί.
Καὶ παρεκάλεσα θερμῶς τὴν 'Αγιότητά των
νὰ δέεται κι' ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ πατσαδουρογράφου,
κι' εἶπα μὲ δάκρυα σχεδὸν πρὸς τὸν 'Αποστολάτην,
'Αρχιμανδρίτην σθενερόν τοῦ Πανογίου Τάφου:



«Αρχιμανδρίτη σεβαστέ καὶ βέλτιστε ἀνθρώπων,
θὰ ξέρῃς πῶς 'στῶν 'Αθηνῶν τὸν δεξασμένον τόπον,
ποῦ κάθε τρελλο-Κωνσταντῆς γιὰ Σύνταγμ' ἀλαλάζει,
πέρτουν τὰ βόλια σὰν βροχὴ κι' ἢ σφαίραις σὰν χαλάζι,
κι' ἂν ἔχῃς εὐχαρίστησι νὰ ξαναλθῶ 'στὴν Πόλι
δῶσε μου ξύλο τίμιο νὰ μὴ μὲ πιάνῃ βόλι.»

Κι' εἰσῆκουσε τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταλαιπώρου
καὶ μ' ἔκρινεν ὡς ἄξιον τοῦ πολυτίμου δώρου
ἐν γένει μ' ἄρεσε πολὺ, καυμένη Περικλῆτο,
νᾶμαι μὲ γένεια μπόλικα καὶ μ' ἄρθονα μαλλιά,
κι' ἔμουν σὰν γαϊδουράγκαθο 'στῶν ράσων τὸ μουκίτο
καὶ δὸς του μᾶς 'σερβίριζαν παντζάρια σκορδαλιά
καὶ μᾶς 'κινοῦσαν μὲ κρασί γλυκύτατο καὶ μπρούσκο
καὶ παππάδες, γίγαντες ἀληθινοὶ τῶνόντι,
ὅπου 'μποροῦσαν, Περικλῆ, μονάχα μ' ἕνα φουσκο
γιὰ μίς 'στὴ μασέλα μου νὰ μὴν ἀφήσουν δόντι,
ἀλλ' ὅμως δὲν ἐφαίνετο καὶ μιὰ παππαδιά
νὰ τῆς φωναῶ «αἶντε ντὲ καὶ κέρνα τὰ παιδιὰ».

Κι' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω θυμιὰτὰ, λιθάνια καὶ τρικίρια
καὶ μάτς καὶ μούτς φιλήματα σὶ Δεσποτάδων χέρια,
καὶ πατερίτσαις ἀκριδαῖς καὶ τόσα δεκανίκια
καὶ δεξιά κι' ἀριστερά φαρδὰ πλατιὰ μανίκια,
καὶ μούλεγε κι' ἢ Φασουλῆ, ποῦ κάνει χωρατάδες:
«καλὰ τὰ φαρδομάνικα μὰ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες».

Καὶ παρ' ὀλίγον ἔλιψε κι' ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων
κατὰ τὴν νὰ γίνῃ κι' ἀσκητὴς τῶν 'Ιεροσολύμων
καὶ νᾶχῃ μὲ τὰ Σεραφεὶμ ἀτέλειωτη κουβέντα
καὶ νὰ ξεγᾶσῃ τῶν Ρωμηῶν τὰ σκιρποφαλιμένα.

Καθε στιγμὴ 'μπαινόβγαιναν μὲς 'στὸν ὄντα μου δάκροι
καὶ κάπου κάπου μούφερναν καὶ μιὰ καλὴ κομπόστα,
μὰ 'πῆγα καὶ 'στὰ Θεραπιά, διπλωματῶν κονάκι,
κι' εἶδα τοὺς διπλωματᾶς μᾶς μετὰ τοῦ Ζαλακώστα.
Καλῶς σὰς ἤρξα, βρέ παιδιὰ, πῶς τὰ καλοπερνᾶτε;
εἰπέτε σὰς παρακαλῶ κι' ἐμοῦ τοῦ 'Οδοιπόρου
ἐσεῖς ἐδῶ σὰν τί λογὴς αἶρα κοπανᾶτε;
κι' ἐκείνοι μὲθ' ἀπῆντησαν ἀἶρα τοῦ Βασπόρου».

Χαίρω πολὺ, μαρὲ παιδιὰ, ποῦ 'βρίσκονται 'στὴν Πόλι
καὶ διπλωμάται τῶν Ρωμηῶν ἀπὸ ὅλους τοὺς μαρτίδες,
καὶ μὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ μὰ τὴν Παναγία
τέτοιος αἶρας ὠρεῖται πολὺ καὶ 'στὴν ὄντια.

Τὴν ἀνδραγαθίαν!... μ' ἔκαμε τὸ πνεῦμα τῶν κι' ἀπόρητα
κι' ἔγνων, βρέ Περικλῆ, ποῦ ποῦ τοὺς ἐγνώρισά,
ἀλλὰ κι' ἐκείνοι 'γάρηκαν ποῦ μ' εἶδαν ἐκεῖ πέρα
κι' ἐγλυκοκουθεντιάσαμε πολλὰ γιὰ τὸ Ρωμαϊκό,
καὶ τρεῖς 'κοπανίσσαμε καὶ ὁδὸ λογὴν αἶρα,
αἶρα τὸν Βασπορέτικο κι' ἐγὼ τὸν 'Αδελφικό.

»Εκεῖ νὰ 'ἦλθ' ἐγγίνα μὲ τὸ μανὶκλ' ἐπὶ μᾶτι,
ἐκεῖ τὰ πάντα, Περικλῆ, μυστικὰ καὶ τρεῖς,
κι' ἐκεῖ νὰ κάπνισαν νερόπαντες μετ' αἶσαν διπλωματῆ
ποῦ τᾶνθαι κροῖα κροῖα μὲ μιὰ μικρὴ νύξη,
καὶ 'στὴν 'Αθήνα μὴ καὶ ὁδὸ τὸ φουσκῶ του 'πέρ,
μὰ 'τρέφει τὰ παλῶναι καὶ ταῦτος ὁ ἐρίτης
γιατὶ μαζὶ του 'φράζεν τῶν συγγενῶν σὶ σπῆρτι
καὶ πρῶτος ὁ ἐπίταρος τῆς πολυτέρου νύξης
κατὰρὰς ὁ 'ἐναντίον τοῦ ἀπῶντος ἐσώρευε
καὶ θύβουν σῶναι καὶ καλὰ μὲ κωϊκάς καὶ κόμους

νά τοῦ τὸ βγάλουνε ξυνὸ τὸ 'Ἡσαῖα χόρευε
κι' ὁ διπλωμάτης ἔμπλεξε μ' αὐτοὺς τοὺς περιδρόμους,
καὶ μήτε μήνα μέλιτος ἀκόμη δὲν 'κατάλαβε
κι' εἰς τοῦτο φταῖς μονάχα σὺ, ὦ κόσμε θεοπάλαβε.

Ὁ Πρέσβυς δέ, βρέ Περικλῆ, ποῦ σὰν κι' αὐτὸν κανεῖς
δὲν εἶναι τόσο τζέντλεμαν καὶ τόσον εὐγενής,
τὸν Μουσταφά του μοῦστειλε, τὸν πρῶτο του Καβάση,
εἰς ὅλα τὰ περίεργα νὰ με περιδιαβάσῃ.

Καὶ μοῦλεγε ὁ Μουσταφᾶς «ἐφέντη τῆς Ἀθήνας,
γιὰ κύτταξε τριγύρω σου κυράδες λιγεραῖς,
ἐκεῖνος τάδες λέγεται κι' ὁ παραπέρα δεῖνας,
καὶ τοῦτο λέγεται τζαμί κι' ἐκεῖνο μιναρές».
Κι' ἐγὼ τοῦ 'φώναζ' ἀφερίμ, κύρ Μουσταφά Καβάση,
καλὰ κι' ὁ Πρέσβυς μοῦλεγε πῶς θὰ σὲ προβιάσῃ,
καὶ κάπου κάπου 'τρώγαμε τῆς ὥρας μπακλαβάδες,
μπουρέκια, κατὰίφ-ἐκμέκ, καὶ σαπουνὶ χαλβάδες.

Καὶ τί δὲν ἔκαμαν παντοῦ γιὰ 'μὲ τὸν μουσαφίρη
καὶ δωρεὰν ἐπέρασα τῆς Πόλης τὸ γεφύρι,
κι' εἶδα θεόρατα τζαμιά κι' ἀκόμη ἀπὶ ἄλλο,
ἀπ' ὅλα πιὸ καλλίτερο κι' ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο,
μὰ δὲν 'στὸ λέγω, Περικλῆ, καὶ μήτε θὰ 'στὸ 'πῶ,
γιατί θὰ σκούξῃς: «μάννα μου, μαννοῦλα μου, πῶ! πῶ!»

Γιὰ νέους πόθους μυστικούς θ' ἀνοίξ' ἡ ὄρεξις σου
καὶ τὰ μανίκια θὰ μασσᾷς τοῦ τρύπιου σου σουρτούκου,
θὰ 'δῇς τὸν Βασιλέα μας καὶ θὰ φωνάξῃς «ξύσου»,
θὰ 'δῇς καὶ τὸν Διάδοχον καὶ θὰ φωνάξῃς «κούκου».

Σὲ τοῦτο τὸ θαυματουργὸ καὶ μαγεμμένο μέρος,
ποῦ ξαναναιώνει μιὰ στιγμή κι' ὁ πιὸ σακάτης γέρος,
ὅσο κι' ἂν μπαίνει με καρδιά καὶ σκέψι βρωμερή
εὐθὺς ξελαγαρίζεται καὶ βγαίνει σὰν κορίτσι,
κι' ὅποταν γαλονᾶς Ρωμηὸς σὰν μυῖγα σὲ θωρῇ
μέσα 'στ' αὐτὶ του σιγαλὰ θὰ ψιθυρίσῃς «πρίτσι».

Ἐκεῖ, καυμένη Περικλῆ, ἂν μείνης ἐπ' ὀλόγον
νομίζεις πῶς ἀκούεις θροῦν ἀγγελικῶν πτερύγων,
καὶ φῶς αὐγάζει ἐκ φωτὸς εὐκλείας αἰδίου
καὶ Καίσαρας φαντάζεσαι μὲ καταχρύσους θώρακας,
κι' ὅποταν ρήτωρ νηστικός παρλάρη τοῦ Σταδίου
θὰ πλησιάσῃς εὐγενῶς νὰ τοῦ φωνάξῃς «κόρακας».

Ὁ 'Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ Εὐδί,

Κι' ὅταν κανέναν ντιστεγκέ καμαρωτὸς ποζάρῃ
μὲς 'στὸς χοροὺς τοῦ Παλατιοῦ, 'στῆς Μπόρσας τὸ
θὰ μουντζουρώσῃς, Περικλῆ, τὴν παστρικά του μούρη
κι' ἀβραντινὶ σικτίμ, θὰ 'πῇς, ἀμακατζῆ Γκιζάρη.

Κι' ὅταν κουθέντα δυνατὴ γιὰ γράμματα σ' ἀνέγῃ
κανεῖς Ρωμηὸς πολυξέρος καὶ πάνσοφος χαλῆς
καὶ μὲ τὴν λίμα τῆς σοφῆς καθούκας του σὲ πλῆγῃ
φτοῦ σου κι' ἀλαμπελιάθερσιν, σοφέ μου, θὰ τοῦ λέῃ.

Κι' ὅποταν θέλῃ φωστήρ βροντῶν
γιὰ τὰ παρόντα νὰ σοῦ 'μιλήσῃ,
σὺ θὰ τοῦ λέγῃς «μὲ τὸ παρντὸν
θηλειὰ καὶ φούρκα νὰ σοῦ κολλήσῃ».

Κι' ὅποταν δόξαις παληαῖς ξεθάβῃ
κανεῖς Φειδίας, κανεῖς Ἰκτίνος,
κι' ὅλο γιὰ τούταις κόβῃ καὶ ράβῃ,
σὺ θὰ τοῦ λέγῃς «βουβάσου κτῆνος».

Κι' ἂν ἐπιμένῃ 'στὸν Παρθενῶνα
ν' ἀπολιθώσῃ καὶ σὲ τὸν βλάκκα,
ἐσὺ θὰ θέλῃς μὲ μιὰ κολῶνα
τὸ καύκαλό του νὰ κάνῃς πλάκα.

Κι' ὅταν τοῦ Κουβέρνου γλάρος
δίχως τσίπα καὶ 'ντροπή
ἔλθῃ μ' ὅλο του τὸ θάρρος
γιὰ τὸ μέλλον νὰ σοῦ 'πῇ,

Σὺ τὸ γόφο του θὰ λύσῃς
μὲ τὸ μέλλον τὸ λαμπρὸν,
καὶ τὸ στόμα του θὰ κλείσῃς
μὲ τὴν λέξι τοῦ Καμπρών.

Πόση λαμπράδα, Περικλῆ, καὶ πόσο μεγαλειό!...
ἀκόμη τὸ κεφάλι μου στριφωγυρᾷ σὰν σβούρα,
ἀλλὰ θὰ γράψω δι' αὐτὸ ξεχωριστὸ βιβλίο,
γιατί δὲν φθάνει τοῦ Ρωμηοῦ ἡ παληοπατσάβουρα.

Κι' ὅποταν τῆς φυλλάδας μου τοὺς στίχους θὰ διαβῇς
θέλεις δὲν θέλεις, γάϊδαρε, μαζί μου θὰ ρεμβάσῃς,
καὶ τότε πιάσε μερικὸν καὶ βάλῃς τοὺς 'στὸ ξυδί,
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο ἀλλὰ τρεῖς τελειῶνω τὸ ταξιδί.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοστὸς πολὺς.